

Arrest

nr. 254 255 van 10 mei 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 29 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2020.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2020 waarbij haar verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet en waarbij haar

verzoek met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van diezelfde wet als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

2. Artikel 57/6/1, paragrafen 1 en 2 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: (...)

a) de verzoeker bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming en de toelichting van de feiten alleen aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of hij in aanmerking komt voor internationale bescherming; (...)

h) de verzoeker het grondgebied onrechtmatig is binnengekomen of zijn verblijf op onrechtmatige wijze heeft verlengd en zich, gezien de omstandigheden van zijn binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo snel mogelijk bij de autoriteiten heeft aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming heeft gedaan;(...)

§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3. In de bestreden beslissing, benoemd als ‘verzoek kennelijk ongegrond’, wordt vooreerst vastgesteld dat verzoeksters houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo wordt erop gewezen dat uit haar verklaringen en de informatie in het administratief dossier blijkt dat zij reeds op 30 december 2018 in België aankwam, doch pas op 10 september 2019, na een illegaal verblijf van 9 maanden, een verzoek om internationale bescherming indiende. De commissaris-generaal zet tevens uiteen om welke redenen verzoekster haar pogingen om haar verblijf in België te legaliseren haar afwachtende houding niet kunnen vergoelijken.

Wat er ook van zij, zo luidt de bestreden beslissing verder, verzoekster verklaarde dat zij bij terugkeer naar Suriname geen vrees ten aanzien van de Surinaamse autoriteiten koestert en dat zij nooit problemen heeft gehad met medeburgers.

De commissaris-generaal wijst er vervolgens op dat haar vrees dat zij bij een terugkeer naar Suriname vrees van nul te moeten herbeginnen en dat het economisch klimaat in het land het niet toelaat om een eigen leven te kunnen opbouwen, argumenten zijn van louter socio-economische aard die niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie ressorteren. Hij komt op gemotiveerde wijze tot het besluit dat uit niets blijkt dat, indien verzoekster naar onderwijs en/of werk zou zoeken, zij bij terugkeer naar Suriname geen toegang zou (kunnen) hebben tot scholing en/of de Surinaamse arbeidsmarkt.

Op goede gronden wordt onder verwijzing naar de financiële situatie van verzoeksters ouders, haar twee tantes en haar grootmoeder voorts vastgesteld dat uit niets blijkt dat verzoeksters familieleden haar niet zouden kunnen ondersteunen bij terugkeer. Bijgevolg kan er uit haar verklaringen geenszins opgemaakt worden dat verzoekster bij terugkeer naar Suriname levensomstandigheden zou kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, zo luidt de bestreden beslissing. Hierbij merkt de commissaris-generaal in de kantlijn nog op dat zij in België financiële steun kreeg van de zus van haar moeder die in Nederland woont en van een zuster uit de kerk hier in België, en dat uit niets blijkt dat zij haar bij terugkeer naar Suriname niet zouden steunen.

Betreffende de vrees van verzoekster dat haar relatie met S. A. op de klippen zou lopen bij een terugkeer naar Suriname wordt tevens opgemerkt dat dit argument eveneens geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Betreffende de in Suriname gepleegde diefstallen waarnaar verzoekster verwees tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, stelt de commissaris-generaal tot slot vast dat verzoekster zelf nooit naar de politie ging om dit aan te klagen. Haar familieleden deden dit wel, echter omdat er vaak werd gestolen, deden ook zij na een tijd geen aangifte meer. Zij zijn ook nooit naar een ander politiebureau gestapt. Dat het indienen van een klacht geen resultaat opleverde, zo stelt de commissaris-generaal, kan afhangen van een veelvoud aan factoren (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen, timing van de klacht ...) los van de werking of de inspanningen die de autoriteiten aan de dag leggen om een misdrijf op te lossen. Verder verwijst hij naar de verklaring van verzoekster dat de politie

die mensen nooit kon vinden en wijst hij erop dat zijzelf nooit persoonlijk het slachtoffer is geweest van criminaliteit en verzoekster deze diefstallen bovendien niet aanhaalde wanneer zij bij de Diest Vreemdelingenzaken gevraagd werd naar het doel van haar vertrek uit Suriname noch wanneer gevraagd werd naar alle feiten die hebben geleid tot haar vlucht uit haar land van herkomst. Het besluit op dit punt luidt dat rekening houdende met de vaststellingen verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Suriname in haar hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal zet uiteen om welke redenen de neergelegde stukken de door hem vermelde appreciatie niet kunnen ombuigen en hij weigert verzoekster de internationale bescherming. Hij voegt hieraan toe dat uit een volledig en ten gronde onderzoek van verzoeksters verzoek om internationale bescherming blijkt dat zij, bij het voorleggen van haar verzoek om internationale bescherming en het uiteenzetten van de feiten, enkel aangelegenheden aan de orde heeft gesteld die niet ter zake doen om uit te maken of zij in aanmerking komt voor internationale bescherming. In toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet, beschouwt hij verzoeksters verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond.

4. De Raad wijst op artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten. Verzoekster beperkt zich immers tot het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het op algemene wijze tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen geenszins weerlegt of ontkracht.

5.1. Verzoekster hekelt met haar betoog in haar verzoekschrift aangaande de concrete motieven in casu vooreerst volgend motief uit de bestreden beslissing:

“Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw houding niet in overeenstemming kan worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Uit uw verklaringen en de informatie uit uw administratie dossier blijkt namelijk dat u reeds op 30 december 2018 in België aankwam (CGVS, notities persoonlijk onderhoud, d.d. 12/08/2020, p. 6; bijlage 26) en u pas op 10 september 2019, na een illegaal verblijf van 9 maanden, een verzoek om internationale bescherming indiende. Uw visum was namelijk slechts geldig tot 21 januari 2019. Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zo snel mogelijk informatie vergaart over en een beroep doet op deze beschermingsmogelijkheden. Uw pogingen uw verblijf in België te legaliseren kunnen deze afwachtende houding niet vergoelijken. Zo maakte u, via de moeder van uw partner, een afspraak met een advocaat in Antwerpen, waarvan u naast de locatie geen verdere informatie kunt geven (CGVS, p. 9, p. 11). Omdat die aangaf dat jullie geen familiale band hadden, kon hij niets voor jullie betekenen, waarna u niet meer verder informeerde naar verdere stappen omdat u teleurgesteld was (CGVS, p. 9). U dacht er nadien aan om via de Thomas More school, waar u een opleiding voedings- en dieetkunde wilde volgen, uw verblijf te legaliseren. U zag informatie over beursstudenten, maar omdat u dacht dat het inschrijvings- of studiegeld zou worden verhoogd, heeft u deze stap uiteindelijk niet gezet (CGVS, p. 9). Uw passieve houding kan dan ook allerminst in overeenstemming gebracht worden met het hebben van een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoekster kan haar nalaten niet verschonen door voor te houden dat zij niet op de hoogte was hoe en waar zij asiel diende aan te vragen, noch met de loutere stelling dat zodra zij van deze mogelijkheid in kennis werd gesteld, zij onmiddellijk de nodige stappen heeft ondernomen. Zoals op goede gronden in de bestreden beslissing wordt aangegeven, benadrukt de Raad dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, na aankomst in een ander land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten om zich te informeren en om internationale bescherming te verzoeken. Het gedrag van verzoekster toont aan dat zij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Verzoekster slaagt er met haar algemeen betoog niet in voormelde pertinente motieven in ander daglicht te plaatsen.

Verzoekster gaat voor het overige niet op concrete wijze in op de motieven van de bestreden beslissing. Zij komt hoe dan ook in wezen niet verder dan het voeren van een algemeen, herhalend en theoretisch betoog waarbij zij onder meer aangeeft de waarheid te hebben gesproken ondersteund door bewijsstukken en verwijst naar de te voeren belangenafweging en het voordeel van de twijfel in een poging de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal in een ander daglicht te plaatsen, waarin zij niet slaagt. Het algemeen verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar relaas, te ontkrachten. De overige motieven van de bestreden beslissing worden dan ook evenmin aan het wankelen gebracht door verzoeksters betoog.

5.2. De commissaris-generaal komt tot het besluit dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat er bij terugkeer naar Suriname in haar hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster haalt een gebrek aan motivering aan betreffende de weigering van het subsidiaire beschermingsstatuut. Zij voert wederom een theoretisch en algemeen betoog, doch brengt in haar verzoekschrift geen dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare stukken bij die een ander licht werpen op de appreciatie zoals weergegeven in de bestreden beslissing.

Uit niets blijkt dat er heden in Suriname sprake is van een binnenlands of internationaal gewapend conflict zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

Waar verzoekster poneert dat het vaststaat dat zij bij terugkeer, in zeer barre omstandigheden zou dienen te trachten te overleven, hetgeen, zo betoogt zij verder, wel degelijk gelijk kan worden gesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, wijst de Raad er in nog op dat louter sociaaleconomische overwegingen als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en geen recht geven op internationale bescherming. Zulke sociaaleconomische overwegingen zijn slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoekster zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in haar hoofde suggereren. Evenmin wordt zulks door verzoekster concreet aangetoond. Puur sociaaleconomische omstandigheden en/of aanpassingsmoeilijkheden volstaan niet om te gewagen van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Kortom, verzoekster brengt geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5.3. Waar verzoekster artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Suriname."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 december 2020, voert verzoekende partij aan dat zij hier in België een huwelijksaanvraag heeft ingediend.

Daar verzoekende partij ter terechtzitting van 19 april 2021 zich louter beperkt tot voormelde algemene mededeling dat zij hier in België een huwelijksaanvraag heeft ingediend, zonder dat zij echter daadwerkelijk concrete opmerkingen aangaande de in de beschikking van 7 december 2020 opgenomen grond formuleert, dient erop gewezen dat zij hierbij dan ook in het geheel niet ingaat op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwist, minstens geenszins ontkracht of weerlegt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Suriname.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien mei tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS